

Ștefănică și alții împotriva României – 38155/02

Hotărârea din 2.11.2010 [Secția a III-a]

Art. 6

Procedură civilă

Art. 6 § 1

Proces echitabil

Lipsa unei interpretări uniforme a dreptului de către tribunale care soluționează în ultimă instanță în cauzele privind concedierile colective: *încălcare*

În fapt – Ca urmare a unei restructurări, reclamanții au făcut obiectul unei concedieri colective. Aceștia au solicitat acordarea de plăți compensatorii întrucât și alți angajați ai aceleiași instituții publice primiseră astfel de indemnizații. Tribunalul care se pronunță în ultimă instanță a respins cererile cu motivarea că nu îndeplineau cerințele legale pentru a primi plăți compensatorii. Cererile lor pentru formularea unui recurs în anulare în fața Curții Supreme de Justiție au fost respinse. În același timp, acțiunile pentru acordarea de plăți compensatorii introduse de alți angajați în fața instanțelor naționale au primit soluționări diferite. În cererea lor, reclamanții au menționat jurisprudența contradictorie pronunțată în cauze similare de către instanțele naționale.

În drept – art. 6 § 1: când un stat adoptă o soluție pentru a reglementa concedierea colectivă a sute de angajați de la companiile de stat, aceasta trebuie pusă în aplicare cu un minim de claritate și coerență pentru a evita, pe cât posibil, ca persoanele incluse în aceste măsuri să nu se confrunte cu incertitudine și a ambiguitate. Deși acțiunea în justiție a reclamanților pentru recunoașterea dreptului la plăți compensatorii a fost respinsă, alte instanțe au recunoscut, în hotărâri definitive, dreptul la efectuarea acestor plăți în favoarea persoanelor aflate în situații similare. Această situație indică o abordare inconsistentă a instanțelor interne în ceea ce privește interpretarea condițiilor prevăzute de lege pentru acordarea plăților compensatorii. Curtea apreciază că diversitatea interpretărilor cu privire la fapte și probe din partea diferitelor instanțe de fond a condus la pronunțări diferite din cauze relativ similare. Această realitate nu încalcă în sine principiul securității juridice. Problema apare totuși, precum în cazul reclamanților, atunci când există divergențe cu privire la aplicarea unor dispoziții legale în esență similare în cazul unor persoane aflate în situații practic identice. În speță, nu a existat o cale de atac care să permită rezolvarea acestor divergențe: tribunalul se pronunța în ultimă instanță, Curtea Supremă de Justiție nu putea interveni în procedura ordinară, iar cererile reclamanților pentru formularea unui recurs în anulare au fost respinse. Alți reclamanți au obținut câștig de cauză în urma recursului în anulare, dar decizia corespondentă privea doar situația lor individuală și nu avea vocația de a conduce la uniformizarea interpretărilor contradictorii ale dreptului național. De altfel, intervenția Curții Supreme era posibilă doar prin intermediul unui recurs în anulare, lucru care contrazice în sine principiul securității juridice. Pe scurt, modul incoerent în care au fost soluționate cererile pentru acordarea de plăți compensatorii introduse de numeroase persoane aflate în situații similare a dus la incertitudine în urma căreia reclamanții au fost privați de un proces echitabil.

Concluzie: încălcare (unanimitate).

Art. 41: 3 000 EUR pentru fiecare dintre reclamânți cu titlu de prejudiciu moral.

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului
Redactat de grefă, prezentul rezumat nu obligă Curtea.